

Petr Kopečný

V Londýně roku 1946 se začal odvíjet životní příběh Ing. Petra Kopečného, černovického historika a kronikáře.

„ Otec byl Václav Kopečný a byl vojákem z povolání a za války působil ve Velké Británii.“

V útlém věku se s otcem přestěhoval do Československa, později pokračoval ve studiu na gymnáziu. Po studiích se rozhodl postavit na vlastní nohy a začal pracovat v brněnském Zetoru. Práce byla ale velmi namáhavá a tak se rozhodl dodělat si vysokoškolské vzdělání.

„Pak jsem si teda říkal, že si udělám nějakou školu, no a ta škola toho Zetoru na mě byla tak výborná, že jsem školu udělal v jednom tahu.“

Po roce 1968 přinesl život panu Kopečnému další zápletku:

„ V tom šedesátémosemém to ještě nebylo tak nějak dramatické.“

„ V tom šedesátémdevátém tam to bylo horší.“

„ Potom se připravovaly ty demonstrace.“

„ To jsme teda byli ve městě.“

„ Bojovali jsme tam s těma policajtama, milicionářema, házeli jsme na ně kostky, oni na nás stříleli.“

Byl dokonce svědkem události, která se mu hluboce vryla do paměti.

„ Byl jsem chvíli, asi tak 10 minut, potom co zastřelili Velehracha na ulici Orlí.“

„ Ještě z něho vytékala krev.“

„ Potom jsme se tam dostali za jednu barikádu.“

„ No a tam ti milicionáři po nás stříleli ostrýma.“

A jaké to v panu Kopečném vyvolalo pocity?

„ V tom okamžiku si to neuvědomujete.“

„ To je tak strašně emočně nabitý, že člověk je tak vyšprajcovanej, že byste z toho dělali nějaký hluboký morální ... „ úvahy, v tom okamžiku nemáte na to čas“

Komunistický režim zasáhl do života pana Kopečného podruhé, když měl možnost požádat o britské občanství, které by získal, pokud by souhlasil se spoluprací s StB. Sám pan Kopečný se k této situaci vyjadřuje takto.

„ V životě bych to neudělal.“

V roce 1977 se měl pan Kopečný v zaměstnání vyjádřit k Chartě 77.

„ Měli jsme odsouhlasit, že se vyjadřujeme proti obsahu Charty.“

„ Poškrábal jsem se za krkem a oni to brali, že hlasuju jo, ale já jsem proto nikdy nehlasovalkomunisti“

Zájem o historii v panu Kopečném rostl už od malička. Inspirací mu byla vyprávění jeho otce o životě za války, která ale ne vždy odpovídala realitě.

„Vždycky mne zajímalo, co prožil.“

„Tak jsem se snažil tu pravdu o tom jeho životě nějak zjistit.“

Jeho zájem ho dovedl nejen k psaní historických knih, ale i k práci černovického kronikáře.

„Ono je krásný vykládat třeba o Mongolsku nebo o Tibetu a tak dál, ale důležité je to, co se děje tady, kde žijeme.“

To byl životní příběh pana Petra Kopečného, milého a vstřícného člověka, který toho v životě mnoho prožil, a my jsme mu vděční, že se s námi o své zkušenosti podělil.